

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 12CoE/59/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4215218942
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Renáta Pátrovičová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4215218942.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Renáty Pátrovičovej a sudkyň JUDr. Sone Zmekovej a JUDr. Denisy Šaligovej vo veci exekučného konania oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Advocate, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, proti povinnému: Y. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX/XX, XXX XX P., o vymozenie pohľadávky v sume 1.863,92 eura s príslušenstvom, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Komárno č. k. 9Er/1564/2015-19 zo dňa 21.07.2020, takto

rozhodol:

Odvolačný súd uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a o zastavení exekúcie potvrdzuje.

Odvolačný súd uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku o trovách exekúcie zrušuje a v tejto časti mu vec vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Komárno (súd prvej inštancie, exekučný súd) uznesením č. k. 9Er/1564/2015-19 zo dňa 21.07.2020 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zároveň ju zastavil. O náhrade trov exekúcie si súd vymienil rozhodnúť v osobitnom uznesení. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil s poukazom na ust. § 39, § 52 ods. 1, 3, 4, § 53 ods. 1, 5, § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej ako „OZ“), § 57 ods. 1 písm. g), § 58 ods. 1, § 243h ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov (Exekučný poriadok). V odôvodnení uznesenia súd poukázal na to, že Okresný súd Komárno vydal dňa 19.11.2015 poverenie č. 5401*131807 pre súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, PhD. Exekučné konanie sa uskutočňuje na základe exekučného titulu, ktorým je Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného záujmovým združením právnických osôb Združenie arbitráže a mediácie, vydaný v Bratislave dňa 17.04.2015 pod sp. zn. SR 19356/14. Súd ako prvé skúmal, či zmluva o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej bol vydaný rozhodcovský rozsudok, má spotrebiteľský charakter a či spotrebiteľská rozhodcovská zmluva a rozhodcovský rozsudok spĺňajú podmienky podľa zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov, t.j. či rozhodcovský rozsudok je vykonateľný. Za týmto účelom súd preskúmal oprávneným predloženú zmluvu o úvere č. 402000124 zo dňa 05.12.2013, Všeobecné podmienky poskytnutia úveru, ako aj rozhodcovskú zmluvu zo dňa 05.12.2013, uzavretú medzi povinným a oprávneným.

2. Predloženú zmluvu o úvere považoval súd jednoznačne za spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V danej veci je nepochybné, že povinný je a aj v čase uzatvorenia zmluvy bol spotrebiteľom, pretože nebolo preukázané, že by pri uzatváraní a plnení zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej, resp. podnikateľskej činnosti. Napriek tomu, že zmluva o úvere obsahuje označenie povinného aj ako podnikateľa, súd túto skutočnosť nepovažoval za relevantnú pre určenie, že v danom prípade nejde o spotrebiteľský úver, nakoľko povinný je označený aj ako fyzická osoba - nepodnikateľ, pričom v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre

spotrebiteľa priaznivejši. Vychádzajúc z uvedeného, exekučný súd skúmal či rozhodcovské konanie prebehlo na základe platne uzavretej rozhodcovskej zmluvy, ktorá môže mať formu osobitnej písomnej zmluvy alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve.

3. Súd bol toho názoru, že v danom prípade nie je možné formuláciu rozhodcovskej zmluvy považovať za platnú rozhodcovskú zmluvu. Takto formulovaná rozhodcovská zmluva spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa tým, že znemožňuje spotrebiteľovi zvoliť si spôsob riešenia prípadného sporu a ponecháva ho výlučne na vôli dodávateľa. Spotrebiteľovi (t.j. povinnému) je v danom prípade fakticky odopretá možnosť brániť svoje práva pred všeobecným súdom v prípade, keď oprávneným je podaná žaloba na rozhodcovský súd. Vznik rozhodcovskej zmluvy vyžaduje individuálne rozhodnutie spotrebiteľa o tom, že si vymieňuje rozhodcovské konanie, a to preukázateľne. Predtlačené poučenie oprávneného v rozhodcovskej zmluve o dôsledkoch uzavretia rozhodcovskej zmluvy súd nepovažoval za kvalifikované vysvetlenie vážnych dôsledkov rozhodcovského konania. Rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená. Rozhodcovskú zmluvu preto súd vyhodnotil ako nekalú, postihnutú sankciou absolútnej neplatnosti v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Ak v určitej veci nedošlo k uzatvoreniu platnej rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a vydať rozhodcovský rozsudok. Takto vydaný rozsudok nie je vykonateľný a nemôže byť ani exekučným titulom, pretože nie je spôsobilý byť podkladom na nútený výkon rozhodnutia. S poukazom na uvedené skutočnosti súd zistil, že rozhodnutie predložené v tomto exekučnom konaní ako exekučný titul nespĺňa náležitosti vykonateľného rozhodnutia, pretože ho vydal orgán, ktorý nemal právomoc vo veci konať a rozhodovať.

4. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie oprávnený žiadajúc odvolací súd, aby napadnuté uznesenie v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Podané odvolanie odôvodnil ustanovením § 365 ods. 1 písm. f) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej ako „CSP“). Uviedol, že povinný zmluvu o úvere uzatvoril pod obchodným menom I. M. - EVEREST ako podnikateľ označený IČO-m 46231561, pričom konal v rámci predmetu svojho podnikania a finančné prostriedky boli poskytnuté na účel podnikania. Skutočnosť, na čo konkrétne povinný využil poskytnutý úver oprávnený neskúma. V prípade postavenia oprávneného treba akceptovať jeho dobrú vieru, s ktorou do právneho vzťahu s povinným vstupoval. Úvery poskytnuté na účel zamestnania, povolania, podnikania nemajú povahu spotrebiteľského úveru. Ďalej namietal, že rozhodcovská zmluva je nevýhradnou rozhodcovskou zmluvou, pretože umožňuje každej zmluvnej strane domáhať sa ochrany svojich práv buď prostredníctvom rozhodcovského konania alebo súdneho konania. Na podporu svojich tvrdení odkázal na rozhodnutie Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 14C/214/2014 zo dňa 24.09.2015 a rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/107/2015 zo dňa 28.02.2016, rozsudok Okresného súdu Bratislava IV. sp. zn. 12Cb/114/2014 zo dňa 16.03.2017, rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 2Er/1464/2015, rozsudok Okresného súdu Svidník sp. zn. 6C/176/2014. V prípade rozhodcovskej zmluvy sa jedná o individuálne dojednanú podmienku, nie o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Z dôvodu existencie samostatného dokumentu mal dlžník na výber, či sa rozhodcovského konania zúčastní alebo nie. Oprávnený vyjadril svoje presvedčenie, že rozhodcovská zmluva bola uzatvorená platne, v zmysle platných právnych predpisov a nemožno mať žiadne pochybnosti o jej legitímnosti. Prípustnosť rozhodcovských doložiek v spotrebiteľských sporoch vyplýva aj z právnej úpravy týkajúcej sa spotrebiteľských úverov, súdnej judikatúry i smernice č. 2005/48/ES. V závere odvolania zdôraznil, že medzi oprávneným a povinným bola uzatvorená rozhodcovská zmluva na samostatnom liste papiera, oddelene od zmluvy o úvere, jednalo sa o individuálne dojednanú zmluvnú podmienku. Povinný pred podpisom vyhlásil, že s uzatvorením rozhodcovskej zmluvy súhlasí a že bol osobitne poučený o dôsledkoch uzatvorenia rozhodcovskej zmluvy.

5. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonom stanovenej lehote, preskúmal napadnuté rozhodnutie, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie oprávneného nie je dôvodné, preto uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a o zastavení exekúcie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

6. V predmetnej veci sa exekučné konanie začalo dňa 28.09.2015 spísaním návrhu na vykonanie exekúcie pred súdnym exekútorom, t. j. ešte za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov, účinného do 30.06.2016 (ďalej len „OSP“). Súd prvej inštancie uznesením č. k. 9Er/1564/2015-19 zo dňa 21.07.2020 a aj odvolací súd o odvolaní oprávneného rozhodovali už za účinnosti Civilného sporového poriadku, pričom postupovali v súlade s ustanovením § 470 ods. 1, 2 prvej vety CSP, podľa ktorého ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti, a právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

7. Exekučný poriadok bol s účinnosťou od 01.07.2016 v ustanoveniach § 9a a § 9b novelizovaný zákonom č. 125/2016 Z. z. o niektorých opatreniach súvisiacich s prijatím Civilného sporového poriadku, Civilného mimosporového poriadku a Správneho súdneho poriadku a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Podľa § 9a ods. 1,2,3,4 Exekučného poriadku: (1) Ak to povaha veci nevyklučuje, v konaní podľa tohto zákona sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku. (2) Ustanovenia Civilného sporového poriadku o odpustení zmeškania lehoty, prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii, neodkladných opatreniach a zabezpečovacích opatreniach sa v konaní podľa tohto zákona nepoužijú. (3) Na účely tohto zákona sa pojem žaloba podľa povahy veci vykladá ako návrh na vykonanie exekúcie, námietky proti exekúcii, návrh na zastavenie exekúcie a návrh na odklad exekúcie. (4) Na účely tohto zákona sa pojmy strana a spor vykladajú ako účastník konania a konanie podľa tohto zákona, ak z povahy veci nevyplýva inak. Podľa prechodného ustanovenia k úpravám účinným od 01.04.2017 (zákon č. 2/2017 Z. z.) § 243h ods. 1 Exekučného poriadku ak tento zákon v § 243i až 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017.

8. Podľa § 58 ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.03.2017 exekúciu možno zastaviť na návrh alebo aj bez návrhu. Dôvody, na základe ktorých súd exekúciu zastaví, sú uvedené v ustanovení § 57 ods. 1, 2 Exekučného poriadku. Exekučný súd je povinný v priebehu celého konania ex offo skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie exekúcie, pričom jedným z predpokladov je aj relevantný exekučný titul, keďže bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať. Z uvedeného vyplýva, že exekučný súd kedykoľvek v priebehu konania môže exekúciu zastaviť, ak zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky, a to aj za situácie, že príslušný súdny exekútor bol poverený na vykonanie exekúcie. Pri preskúmaní dôvodnosti podaného odvolania odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vyhodnotil predmetný vzťah medzi oprávneným a povinným ako vzťah vychádzajúci zo spotrebiteľskej zmluvy a zmluvu o úvere taktiež považoval za zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej oprávnený ako dodávateľ (veriteľ) poskytol finančné prostriedky povinnému ako spotrebiteľovi (dlžník). Ide teda o vzťah, ktorý používa zvýšenú právnu ochranu v zmysle osobitných právnych predpisov o ochrane spotrebiteľa, to znamená, že je nutné aplikovať spotrebiteľské právo. Uvedená úverová zmluva zo dňa 05.12.2013 nad mieru všetkých pochybností napĺňa znaky spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka a tiež je potrebné ju považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej ako „zákon o spotrebiteľských úveroch“). Zo zmluvy o úvere je zjavné, že veriteľ, v tomto prípade oprávnený, je osoba, ktorá pri uzatváraní predmetnej zmluvy konala v rámci svojej podnikateľskej činnosti, a dlžník, t. j. povinný, je osoba, ktorá pri uzatváraní predmetnej zmluvy nekonala v rámci svojej podnikateľskej činnosti, ale zmluvu uzatvoril ako fyzická osoba - spotrebiteľ. Dôkazné bremeno na preukázanie toho, že úver bol poskytnutý na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania úverového dlžníka vo všeobecnosti ťaží toho, kto tvrdí takúto výnimku, majúcu za následok kvalifikáciu úveru za tzv. iný, t. j. nespotebiteľský úver, ktorý sa riadi výlučne úpravou v zmluve a Obchodnom zákonníku, v tomto prípade dôkazné bremeno ťaží veriteľa (oprávneného). Bezpečným preukázaním tejto skutočnosti pritom nemôže byť len uvedenie identifikačného čísla podnikateľa za situácie, že v zmluve o úvere je uvedené i rodné číslo fyzickej osoby podnikateľa. Takéto označenie dlžníka je zmatečné. Oprávnený svoju dôkaznú povinnosť v smere preukázania, že dlžník nevystupoval v postavení spotrebiteľa nesplnil, preto súd správne konštatoval, že pri pochybnostiach či povinný vystupoval v čase uzatvorenia zmluvy o úvere ako spotrebiteľ alebo nie, platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie správne posúdil povinného ako spotrebiteľa, oprávneného ako dodávateľa, úverovú zmluvu ako spotrebiteľskú zmluvu a správne aplikoval aj ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách.

9. V danej právnej veci rozhodcovský súd konal o spore medzi účastníkmi zo Zmluvy o úvere č. 402000124 uzatvorenej dňa 05.12.2013 v spojení so Všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru (ďalej len „VPPÚ“) a rozhodcovskou zmluvou. Svoju právomoc si rozhodcovský súd odvodil z rozhodcovskej zmluvy, ktorú povinný podpísal spoločne so zmluvou o úvere. Vo všeobecnosti, ak sa má exekúcia vykonať na základe exekučného titulu, ktorým je rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd v ktoromkoľvek štádiu exekúcie oprávnený a zároveň povinný riešiť otázku, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe platne uzavretej rozhodcovskej doložky/zmluvy. V tomto prípade povinný dlh riadne nesplácal, a tak sa oprávnený obrátil so žalobou na rozhodcovský súd, ktorý vydal rozhodcovský rozsudok. Proti rozsudku rozhodcovského súdu povinný odvolanie nepodal a nepodal ani žalobu na súd o jeho zrušenie.

10. Občiansky zákonník v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy v ustanovení § 53 ods. 1,2,3,4 písm. r), ods. 5 uvádza nasledovne: „Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané. Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.“

11. Rozhodcovský súd si v tomto prípade odvodil svoju právomoc na rozhodnutie sporu medzi účastníkmi z rozhodcovskej zmluvy, ktorú súd prvej inštancie na základe listinných dôkazov posúdil, ako neprijateľnú, a teda neplatnú podmienku, ktorá nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu. Rozhodcovská zmluva nezodpovedala zákonným podmienkam, pričom spôsobila značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán, a to v neprospech spotrebiteľa. Z predložených listín nie je zrejme, v akom rozsahu bol povinný adekvátne poučený o následkoch uzavretia tejto rozhodcovskej zmluvy a či mal reálnu možnosť znenie zmlúv ovplyvniť. Oprávnený tieto skutočnosti ani netvrdil a k návrhu na exekúciu listinné dôkazy nedoložil. Skutočnosť, že v závere rozhodcovskej zmluvy sa nachádza vyhlásenie dlžníka, že s uzatvorením zmluvy súhlasí a že bol pred jej uzatvorením osobitne poučený o dôsledkoch jej uzatvorenia, nemení nič na tom, že dojednanie ako také v spotrebiteľskom právnom vzťahu nebolo zákonné. Oprávnený v konaní nepreukázal, že rozhodcovská zmluva bola dojednaná s povinným individuálne. Oprávnený mal povinnosť predložiť povinnému návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy takým spôsobom, aby z neho bolo dostatočne zrejme, že sa mu poskytuje možnosť voľby prijať alebo neprijať návrh na riešenie prípadných sporov výlučne v rozhodcovskom konaní, a tiež mu poskytnúť aj jasné a zrozumiteľné informácie o tom, čo tá - ktorá voľba znamená. Oprávnený takýto postup v konaní nepreukázal, a tak odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie konštatoval neprijateľnosť rozhodcovskej zmluvy, ktorá - ak mala byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie - mala byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Súd prvej inštancie na základe listinných dôkazov urobil správny právny záver o neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, ktorá nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu vo veci konať a rozhodnúť.

12. Ustanovenie § 57 ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.03.2017 zakotvuje pre exekučný súd v každej fáze konania povinnosť skúmať súlad exekučného titulu so zákonom, a tak ak dôvody neprípustnosti exekúcie vykonávanej na základe rozhodcovského rozsudku zistil až v štádiu prebiehajúcej exekúcie, v súlade s ustanovením § 57 ods. 1 písm. g) a § 58 ods. 1 Exekučného poriadku vydal predmetné uznesenie, ktorým vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil. Odvolací súd preto posúdil odvolanie oprávneného ako neopodstatnené a napadnuté uznesenie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

13. Podľa § 200 ods. 5 Exekučného poriadku ak súd rozhodne o zastavení exekúcie, rozhodne aj o tom, kto a v akej výške platí trovy exekúcie.

14. V súlade s citovaným zákonným ustanovením v nadväznosti na zastavenie exekúcie, bolo potrebné rozhodnúť o tom, kto a v akej výške platí trovy exekúcie. Vo všeobecnosti trovami exekúcie sú odmena exekútora, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času pri vykonaní exekúcie. Základom pre určenie odmeny súdneho exekútora pri exekúcii na peňažné plnenie je výška vymoženej pohľadávky. K trovám oprávneného patria hotové výdavky oprávneného, jeho zástupcu, ušlý zárobok oprávneného a jeho zákonných zástupcov, odmena za zastupovanie, ak oprávneného zastupuje advokát, a preddavok na trovy exekúcie, ak sa nevymáha nárok na výživné. Tie isté druhy trov (okrem preddavku na odmenu exekútora a jeho hotové výdavky) platí aj povinný. Podľa zákona majú nárok na náhradu trov exekúcie oprávnený, exekútor a za splnenia hypotézy uvedenej v § 203 Exekučného poriadku aj povinný. Exekútor má nárok na náhradu trov potrebných na účelné vymáhanie nároku. Tento nárok pozostáva z odmeny, náhrady hotových výdavkov a náhrady za stratu času. Nárok exekútora nemožno považovať za nárok na náhradu trov, pretože nárok na náhradu predovšetkým predpokladá zaplatenie určitých trov a až potom môže, ale nemusí vzniknúť nárok na ich náhradu. Exekútor nikomu vopred neplatí svoju odmenu, naopak, má právo žiadať primeraný preddavok na odmenu a náhradu hotových výdavkov. Z toho vyplýva, že u exekútora právne nemôže ísť o náhradu trov exekúcie. Oprávnenému vzniká nárok na náhradu trov exekúcie, ak bol s návrhom na vykonanie exekúcie úspešný, prípadne ak k zastaveniu exekúcie došlo v dôsledku dobrovoľného splnenia povinným až v priebehu exekúcie. O náhrade trov exekúcie, na ktorú oprávnenému vznikol nárok, rozhoduje exekútor a vymáha ich niektorým zo spôsobov určených na vymoženie peňažnej pohľadávky vydaním príkazu na úhradu trov exekúcie. Aj keď dôjde k zastaveniu exekúcie, súd zväží, ktoré trovy oprávnený potreboval na účelné vymáhanie nároku do zastavenia exekúcie. Keď oprávnený sčasti zavinil zastavenie exekúcie, možno mu uložiť náhradu len tých trov, ktoré sú kryté čiastočným procesným zavinením. Ak sa exekúcia zastaví z dôvodu, že majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie, znáša ich oprávnený. Oprávnený znáša trovy exekúcie aj v prípade, ak sa exekúcia zastaví z dôvodu, že na majetok povinného bol vyhlásený konkurz. O výške trov exekúcie rozhodne bez zbytočného odkladu na návrh exekútora exekučný súd. V prípade zastavenia exekúcie v zmysle § 200 ods. 5 Exekučného poriadku je povinnosťou súdu rozhodnúť o tom, kto a v akej výške platí trovy exekúcie.

15. Odvolací súd v tejto veci konštatoval, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil stane, aby uskutočnila jej patriace procesné práva a zároveň nesprávne právne vec posúdil, keďže pri rozhodnutí o zastavení exekúcie nerozhodol aj o tom, kto a v akej výške platí trovy exekúcie. Aplikácia ustanovení Civilného sporového poriadku sa uplatní v exekučných konaniach len tam, kde to povaha veci nevyklučuje. Napriek tomu, že sa do Exekučného poriadku dostali ustanovenia o tom, že sa na exekučné konania úprava všeobecného procesného predpisu uplatní, ustanovenie § 200 ods. 5 Exekučného poriadku tým nemôže byť dotknuté, pretože špeciálna dikcia tohto ustanovenia uplatnenie ustanovení všeobecného procesného predpisu priamo vylučuje. Pri aplikácii ustanovení Civilného sporového poriadku na exekučné konania musí exekučný súd vždy rešpektovať vzájomný vzťah týchto dvoch procesných predpisov. Exekučný poriadok je vo vzťahu k Civilnému sporovému poriadku špeciálnym predpisom, a preto majú ustanovenia Exekučného poriadku vždy prednosť, najmä ak ide o oblasť právnej úpravy, ktorú upravujú oba tieto procesné predpisy. Exekučný poriadok upravuje uvedenú oblasť odlišne a ustanovenia týkajúce sa daného nároku upravuje priamo. Vzhľadom na to nie je namieste v prípade trov exekúcie uplatňovať všeobecný procesný predpis tak, ako ho aplikoval súd prvej inštancie. V predmetnej veci súd prvej inštancie rozhodol o zastavení exekúcie, avšak nerozhodol o tom, kto a v akej výške platí trovy exekúcie. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je tak v časti trov exekúcie v rozpore s ustanovením § 200 ods. 5 Exekučného poriadku. Odvolací súd preto uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku o trovách exekúcie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pričom súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP) o trovách exekúcie nanovo rozhodne.

16. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu možno podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).